

HARLEQUIN®

JALLOOLINE ROMAAN

*Tülikas
hertsoginna*

Puruvaesest neiust hertsoginnaks... üheainsa päevaga!

Christine Merrill

Christine Merrill
The Inconvenient Duchess
2006

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Krista Nurm
Korrektor Inna Viires

© 2006 by Christine Merrill
© 2015 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

M02285415
ISBN 978-9949-25-667-9

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

*Jimile, kes teab, et ma olen hull,
kuid armastab mind sellegipoolest.*

Ning Jamesile ja Seanile.

*Endale ise hommikusöögi
valmistamine ja sokkidele paarilise
leidmine kasvatab iseloomu.*

*Teie tänate mind hiljem,
aga mina tänan teid praegu.*

Esimene peatükk

„Muidugi, sa tead, et ma olen suremas.” Ema sirutas voodiriiete alt välja saledad sõrmed ja patsutas kätt, mida poeg talle pakkus.

Marcus Radwell, neljas Haughleigh' hertsog, hoidis näoilme ükskõikse, otsides mõttes sobivat vastust. „Ei.” Tema toon oli neutraalne. „Pole kahtlustki, et me tuleme selle vestluse juurde tagasi jõulude ajal, kui sa oled oma haigusest paranenud.”

„Ainult sina kasutaksid kangekaelsust, millega mind minu surivoodil löbustada.”

Ja ainult sina lavastaksid surma säärase Drury Lane'i melodramaatilisusega. Mees jättis need sõnad ütlemata, nähes vaeva, et sündsaks jääda, kuid vaatas altkulmu hoolikalt korraldatud stseeni. Ema oli valinud tumepunased drapeeringud ja hämara valguse, et oma niigi kahvatut nahatoonit rõhutada. Kummutil olevate liiliate imal lõhn andis õhule matuseliku raskuse.

„Ei, mu poeg, seda jutuajamist meil enam ei tule. Asjad, mis mul on sinule öelda, tuleb öelda täna. Mul ei ole jõudu neist kaks korda rääkida ja mind ei ole kindlasti enam jõulude ajal siin, et sinult veel üht lubadust välja pressida.”

Ta osutas käega öökapiil seisva veeklaasi poole. Mees täitis selle ja ulatas emale, toetades teda joomise ajal.

Ei ole jõudu? Ja ometi kõlas tema hää l piisavalt tasa-kaalukalt. See viimane saatuslik haigus ei olnud arvata-vasti tõelisem kui eelmine. Või too enne seda. Marcus silmitses karmi pilguga ema nägu, otsides mingeidki märke tõest. Tema juuksed moodustasid padjal endiselt sama-suguse õrna blondi pilve, kuid nägu oli hall portselani-jume all, mis oli talle alati andnud petliku hapra välimuse. „Kui sa oled liiga nõrk... Võib-olla hiljem...”

„Võib-olla olen ma hiljem liiga nõrk, et neile öelda, ja sina ei pea kuulma. Hea katse, kuid ma ootasin paremat.”

„Ja mina ootasin paremat sinult, ema. Ma arvasin, et tegin selle selgeks oma eelmisel käigul sinu *surivoodile*...” See sõna oli raske irooniast, mida ta ei suutnud kauem varjata, „...et ma olen väsinud mängimast tola neis väikes-tes draamades, mida sa pidevalt korraldad. Kui sa minust midagi tahad, siis võiksid olla kena ja mulle sellest lihtsalt kirja kaudu teada anda.”

„Nii et sa saaksid mulle posti teel ära öelda ja end koju-sõidust säästa?”

„Kuju? Ja kus see veel olla võiks? See siin on sinu kodu. Mitte minu.”

Naise naer oli rõõmutu ja lõppes kriipiva kõhaga. Va-nad instinktid panid Marcust kätt ema poole sirutama, enne kui ta end pidurdas ja käel küljele vajuda laskis. Köhi-mine lõppes järsult, justkui oleks poja kaastunde puudu-mine naist oma strateegiat ümber mõtlema pannud.

„See on sinu kodu, *teie hiilgus*, kas sa siis otsustad siin elada või mitte.”

Nii et kui hirm ema tervise pärast teda ei liiguta, siis ehk süütunne hooletussejätud mõisa pärast? Mees kehtas õlgu.

Naise käsi värises, kui ta öökapi suunas osutas, ja poeg võttis karahvini, et klaas uuesti täita. „Ei. See karp laual.”

Marcus ulatas talle inkrusteeritud karbi. Naine kohmitses kinniti kallal, avas selle, võttis siis välja kirjapaki ja patsutas seda. „Kuna aeg hakkab otsa saama, olen ma tegelnud minevikus tehtud vigade parandamisega. Et heastada nii palju ebaõiglust, kui mu võimuses on. Teha rahu.”

Et end enne Looja palge ette minemist ja taevast kohtumõistmist puhtaks pesta, lisas mees mõttes ja surus lõuad kokku.

„Ja hiljuti sain ma kirja oma noorpõlvesõbralt. Vanalt koolikaaslaselt, keda koheldi halvasti.”

Marcus võis arvata, kellelt. Kui emal oli plaanis oma vigade heastamist kronoloogilises järjekorras tegema hakata, siis tuleb tal kiirustada. Isegi kui ta veel kakskümmend aastat elab, mis oli Marcuse arvates täiesti võimalik, on tema minevikus piisavalt vigu, et järelejäanud aega täita.

„Olid rahaprobleemid, nagu neid nii sageli on. Selle naise isa suri vaesena. Ta oli sunnitud kodunt lahkuma ja pidi maailmas ise oma tee leidma. Ta on viimased kaksteist aastat olnud kaaslaseks ühele noorele neiule.”

„Ei!” Marcuse hääl kajas vaikselt haigetoas vastu.

„Sa ütled ei ja mina ei ole veel küsimustki esitanud.”

„Aga seda sa ju kindlasti teed. See neiu osutub olevat abiellumisealine ja heast perekonnast. Jutuajamine saab olema pärilusest. Küsimus on paratamatu ja vastus on ei.”

„Ma mõtlesin, et näen sind kodu rajamas, enne kui suren.”

„Võib-olla näedki. Ma olen kindel, et meil on palju aega.”

Naine jätkas, nagu poleks vahelesegamist olnudki. „Ma lasen sul oodata, eeldades, et sa teed oma valiku siis, kui selleks aeg käes on. Aga minul ei ole aega. Mul ei ole aega, et lasta sinul asjadega tegelda. Kindlasti ei ole mul sellist aega, et lasta sul püherdada kahetsuses kaotuste ja vigade pärast, millest on möödas kümme aastat.”

Mees neelas alla terava vastuse, mis ta keelel moodustus. Vähemalt selles oli emal õigus. Tal ei olnud vaja taas-avada vana vaidluse omapoolset osa.

„Sul on õigus. See tüdruk on abiellumisealine, kuid tema väljavaated on kehvad. Ta on peaaegu orb. Perekonna maavaldused on panditud ja läinud. Tal on väga vähe lootust abikaasat leida ja leedi Cecily on tema võimaluste pärast meelt heitmas. Ta kardab, et tema hoolealusele on määratud teenindaja elu, ega soovi näha, et tema enda saatust järgmisele inimesele edasi kanduks. Ta pöördus minu poole, lootes, et mina saan ehk aidata...”

„Ja sina pakkusid mind ohvrina välja, et lunastada patt, mille sa nelikümmend aastat tagasi tegid.”

„Ma pakkusin talle lootust. Miks ma ei oleks pidanud seda tegema? Mul on poeg, kes on kolmkümmend viis ja ilma järglasteta. Poeg, kes ei ilmuta mingitki märki selle olukorra parandamisest, ehkki tema naine ja pärija on kümme aastat hauas. Poeg, kes raiskab end hooradele, samal ajal kui peaks mõisa eest hoolt kandma ja selle jätkuvuse pärast muretsema. Mina tean, kui kiiresti elu möödub.